

POLITYKA OCHRONY DZIECI I MŁODZIEŻY

W

**Miejskim Klubie Sportowym
ZĄBKOVIA ZĄBKI**

INFORMACJE WSTĘPNE

W trosce o dobro małoletnich oraz realizując obowiązek prawny określony w art. 22b i art. 22c ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki wprowadza w niniejszej Polityce **STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNIICH** mające na celu szeroko pojętą ochronę małoletnich oraz wypełnienie obowiązków prawnych.

I. REGULACJE PRAWNE NA PODSTAWIE KTÓRYCH OPRACOWANO POLITYKĘ

Niniejszą Politykę opracowano, w szczególności, na podstawie:

- 1) Ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich z dnia 13 maja 2016 r.;
- 2) Konwencji o Prawach Dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych z dnia 20 listopada 1989 r.;
- 3) Ustawy o systemie oświaty z dnia 7 września 1991 r.;
- 4) Kodeksu karnego;
- 5) Kodeksu postępowania karnego;
- 6) Kodeksu postępowania cywilnego;
- 7) Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej;
- 8) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 6 września 2023r. w sprawie procedury "Niebieskie Karty" oraz wzorów formularzy "Niebieska Karta";
- 9) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (RODO).

II. CEL I ZAKRES POLITYKI OCHRONY DZIECI

1. Polityka stanowi uniwersalny zbiór kodeksów, zasad, procedur postępowania w celu ograniczenia krzywdzenia dzieci, a w przypadku ich wystąpienia odpowiednich działań interwencyjnych. Dotyczą one wszystkich osób poniżej 18 roku życia.
2. Przy podejmowaniu decyzji w każdej sytuacji z udziałem dziecka, która w niniejszym dokumencie nie została opisana, dobro dziecka powinno stanowić decydujące kryterium oceny.
3. Zasada dobra dziecka oznacza, że wszystkie decyzje i działania muszą być podejmowane z uwzględnieniem szeroko pojętego interesu dziecka.
4. Interes dziecka powinien być nadrzędny, wymagający priorytetowego traktowania w porównaniu z interesem innych osób fizycznych i prawnych.
5. Polityka stanowi ramy zapewniające, że dzieci są chronione podczas uczestniczenia w zajęciach i organizowanych obozach.
6. Polityka obejmuje zarówno działania zapobiegawcze mające na celu zminimalizowanie szans na wystąpienie krzywdy, jak i działania służące temu, aby zapewnić, w przypadku pojawienia się podejrzenia, że spotkają się one z odpowiednią reakcją właściwego podmiotu.
7. Polityka dotyczy w szczególności następujących osób: trenerów, instruktorów, innych pracowników, wolontariuszy, rodziców, podmiotów współpracujących, opiekunów i wychowawców obozowych, ew. personelu pomocniczego, małoletnich.

III. ZASADY POLITYKI OCHRONY DZIECI

Tworząc STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNIICH przed krzywdzeniem
..... kierujemy się następującymi zasadami:

- 1) **działamy w najlepszym interesie dzieci** - każde działanie związane z dzieckiem lub dziećmi musi uwzględniać w pierwszej kolejności ich najlepsze interesy;
- 2) **prawa dzieci są szanowane i promowane** - dziecko to każdy człowiek w wieku poniżej 18 roku życia. Każde dziecko może udział w zajęciach za zgodą rodziców i ma prawo do ćwiczeń w bezpiecznym, zintegrowanym środowisku, wolnym od wszelkich form krzywdzenia, molestowania i wykorzystywania. Każda forma krzywdzenia narusza prawa dziecka i nie będzie tolerowana;
- 3) **postanowienia Polityki będą stosowane wobec wszystkich dzieci** - bez dyskryminacji ze względu na rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne, narodowe lub społeczne, płeć, niepełnosprawność, język, religię, poglądy polityczne lub jakąkolwiek inną opinię, majątek, urodzenie lub jakikolwiek inny status, orientację seksualną lub z jakiegokolwiek innego powodu;
- 4) **kiedy dzieci są pod naszą opieką, mamy obowiązek je chronić, bez wyjątku;**
- 5) **wszystkie problemy są zgłaszane i niezwłocznie rozpatrywane zgodnie z określonymi procedurami,** ustawodawstwem krajowym, oraz z uwzględnieniem przede wszystkim najlepszego interesu dziecka;
- 6) **przejrzystość i otwartość jest kluczowa w bezpieczeństwie i ochronie dzieci** – krzywdzenie może się rozwijać, gdy pracownicy, w tym trenerzy, instruktorzy opiekunowie, wychowawcy, ale i dzieci, rodzice nie czują się zdolni do zgłaszania swoich podejrzeń, obaw;
- 7) **wszystkie obawy, podejrzenia dotyczące bezpieczeństwa i ochrony dzieci powinny być traktowane poważnie** - w razie potrzeby należy podjąć odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia dziecka, włącznie z przekazaniem sprawy do organów ścigania i podmiotów zajmujących się ochroną dzieci;
- 8) **w zakresie ochrony dzieci konieczna jest współpraca całego personelu.**

IV. DEFINICJE

Ilekróć w POLITYCE OCHRONY DZIECI jest mowa o:

- 1) **organizatorze, podmiocie, organizacji, klubie, ośrodka, szkole** – należy przez to rozumieć Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki z siedzibą w 05-091 Ząbki ul. Słowackiego 21 organizujący treningi (zajęcia), zawody lub obozy dla małoletnich;
- 2) **Polityce** – należy przez to rozumieć POLITYKĘ OCHRONY DZIECI I MŁODZIEŻY w Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki, przyjętą i podlegającą wdrożeniu i stosowaniu;
- 3) **dziecku, małoletnim** – należy przez to rozumieć osobę która nie ukończyła 18 lat uczestnicząca w treningach i obozach ośrodka;
- 4) **instruktorze, trenerze** – należy przez to rozumieć osobę prowadzącą praktyczne lub teoretyczne, zorganizowane, grupowe lub indywidualne zajęcia, w tym podczas obozu treningowego lub jakiegokolwiek zorganizowanego wydarzenia;
- 5) **opiekunie** – należy przez to rozumieć każdą osobę dorosłą, która towarzyszy dzieciom podczas wyjazdu na obozy, która bierze na siebie odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa i realizację celów planowanego wydarzenia;
- 6) **pracownikach, personelu** – należy przez to rozumieć osoby zatrudnione w Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki ale i współpracowników, trenerów,

instruktorów, opiekunów, kierowników na obozach, wychowawców, współpracujących w inne formie, wolontariuszy, osoby z którymi zostały zawarte umowy cywilnoprawne;

- 7) **rodzicach** – należy przez to rozumieć rodziców, a także prawnych i faktycznych opiekunów dziecka oraz osoby (podmioty) sprawujące pieczę zastępczą nad dzieckiem;
- 8) **danych osobowych** – należy przez to rozumieć pojedyncze informacje lub zbiory danych o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej;
- 9) **ochrona danych osobowych** – należy przez to rozumieć zabezpieczenie tych danych przed ich utratą, wyciekiem lub niepowołanym dostępem przez podmioty, które nimi dysponują, tj. najczęściej trenerów, instruktorów, kluby. Ochrona polega także na niedopuszczeniu do sytuacji, aby te dane były przetwarzane przez osoby niemające do tego upoważnienia;
- 10) **krzywdzeniu dziecka** – należy przez to rozumieć każde działanie wobec dziecka prowadzące do fizycznej lub emocjonalnej krzywdy, w tym niegodziwego traktowania, przemocy, wykorzystywania, a także każde zaniechanie prowadzące do zaniedbania lub braku reakcji na podstawowe potrzeby dziecka. Działanie lub zaniechanie, które krzywdzi dziecko (innymi słowy, dana osoba może znęcać się nad dzieckiem bezpośrednio, lub może być pośrednio odpowiedzialna za znęcanie się, ponieważ nie zapobiegła skrzywdzeniu dziecka przez inną osobę). Może mieć miejsce osobiście lub online. Maltretującym dziecko, dzieci mogą również krzywdzić inne dzieci, zwłaszcza w odniesieniu do znęcania się;
- 11) **prokuraturze** – należy przez to rozumieć prokuraturę rejonową właściwą wg miejsca zaistnienia przestępstwa;
- 12) **sądzie opiekuńczym** – należy przez to rozumieć Sąd Rejonowy, Wydział Rodziny i Nieletnich właściwy z uwagi na miejsce zamieszkania dziecka;
- 13) **przestępstwie** – należy przez to rozumieć w szczególności przestępstwa określone w Kodeksie karnym;
- 14) **przemocy domowej** – należy przez to rozumieć zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie, wykorzystujące przewagę fizyczną, psychiczną lub ekonomiczną, naruszające prawa lub dobra osobiste osoby doznającej przemocy domowej;
- 15) **zagrożeniu dobra dziecka** – należy przez to rozumieć przypadki, w których istnieją uzasadnione powody do podejrzenia, że uczeń może być narażony na jakiegokolwiek formy zaniedbania, przemocy domowej czy inne trudne do zdefiniowania sytuacje. Katalog możliwych sytuacji będących zagrożeniem dobra dziecka jest otwarty.

V. KOORDYNATOR DS. STANDARDÓW OCHRONY MAŁOLETNIICH

1. Organizator powołuje **Koordinatora ds. standardów ochrony małoletnich**, zwanego dalej **Koordinatorem**.
2. Celem powołania **Koordinatora** jest zapewnienie kontaktu, doradztwa, wsparcia we wdrażaniu **Polityki** i powiązanych procedur, w tym prawidłowego reagowania na incydenty.

3. Koordynator jest odpowiedzialny za wdrożenie Polityki, przyjmowanie zgłoszeń, przeprowadzanie postępowań wyjaśniających i udzielanie wsparcia małoletnim.
4. Nie mniej jednak wszyscy zaangażowani w organizacji są współodpowiedzialni za realizację tych działań w celu zapewnienia bezpieczeństwa podopiecznym, w szczególności trenerzy, instruktorzy i opiekunowie na obozach.
5. Dane kontaktowe Koordynatora powinny być znane wszystkim osobom pracującym w podmiocie, a także rodzicom i dzieciom. Z Koordynatorem można skontaktować się osobiście Maciej Demich tel 500 272 943 lub pisząc e-maila pod adres: maciekdemich@gmail.com
6. Do zadań Koordynatora należy, w szczególności:
 - 1) zapewnienie pracownikom, w tym trenerom, instruktorom i innym osobom pracującym z dziećmi wsparcia,
 - 2) prowadzenie Kart interwencji,
 - 3) doradztwo i reprezentowanie podmiotu w zakresie ochrony małoletnich;
 - 4) ocenę Polityki w celu zapewnienia jej dostosowania do aktualnych potrzeb oraz zgodności z obowiązującymi przepisami,
 - 5) reagowanie na sygnały naruszenia Polityki,
 - 6) przyjmowanie zgłoszeń o poprawkach do Polityki (w szczególności od małoletnich, rodziców, pracowników, w tym instruktorów);
 - 7) proponowanie zmian w Polityce,
 - 8) przygotowanie pracowników do stosowania Polityki,
 - 9) ustalenie potrzeb szkoleniowych,
 - 10) ustalenie form prowadzenia szkoleń związanych ze standardami ochrony małoletnich,
 - 11) szkolenie pracowników ze stosowania Polityki,
 - 12) odbierania od pracowników oświadczenia o zapoznaniu się z Polityką i zobowiązaniu do jej stosowania.

VI. ZASADY ZWIĄZANE Z OCHRONĄ DZIECI PODCZAS TRENINGÓW LUB OBOZÓW, W TYM Z ZAPEWNIENIEM NOCLEGU

6.1 Nadzór w czasie wyjazdów

1. Liczba uczestników wycieczki pozostających pod opieką jednego wychowawcy wycieczki nie może przekraczać 20 osób.
2. W przypadku grupy z dziećmi do 10 roku życia oraz grupy mieszanej, w której są dzieci do 10 roku życia, liczba uczestników wycieczki pozostających pod opieką jednego wychowawcy wycieczki nie może przekraczać 15 osób.
3. Na liczbę opiekunów powinny mieć wpływ następujące kryteria:
 - 1) wiek dzieci;
 - 2) stopień rozwoju psychofizycznego;
 - 3) stan zdrowia;
 - 4) specyfika aktywności oraz warunki, w jakich będzie się ona odbywać.
4. Przed organizacją wyjazdu lub obozu w tym z zapewnieniem noclegu, należy zdecydować o niezbędnym poziomie nadzoru, biorąc pod uwagę wiek i liczbę uczestników.
5. Gdy dzieci mają szczególne potrzeby, może być wymagany dodatkowy nadzór i wsparcie.
6. Zawsze, przy każdej aktywności podczas wyjazdu lub obozu, są co najmniej dwie dorosłe osoby nadzorujące. Jeśli coś się stanie, np. dziecko musi zostać zabrane do szpitala, druga osoba dorosła może nadal nadzorować resztę dzieci. Jeśli są dostępni opiekunowie płci męskiej i żeńskiej, ważne jest

określenie różnych ról i obowiązków każdego z nich, np. dotyczące nadzoru w szatniach i wchodzenia do pokojów.

7. Kodeks postępowania dla opiekunów podczas wyjazdów lub obozów stanowi załącznik nr 1 do Polityki.

6.2. Korzystanie z szatni i łazienek

1. Czynnikiem ryzyka są wspólne pomieszczenia, takie jak szatnie i łazienki.
2. Ogólne zasady korzystania z szatni i łazienek stanowią załącznik nr 2 do Polityki.

VII. ZASADY ZWIĄZANE Z OCHRONĄ DZIECI W INTERNECIE

1. W celu minimalizowania ryzyka naruszeń wobec dzieci w przestrzeni internetowej należy uświadomić dorosłym oraz dzieciom możliwość wystąpienia takich zagrożeń oraz wprowadzić ogólne zasady prewencyjne.
2. Ogólne zasady bezpieczeństwa online określa załącznik nr 3 do Polityki.
3. Organizator zajęć odbiera zgody na przetwarzanie wizerunku oraz jego rozpowszechnianie.
4. Przykłady zagrożeń online dla bezpieczeństwa dzieci i ich praw:
 - 1) niezgodne z prawem przetwarzanie danych osobowych, np. nazwiska, adresów email lub numerów telefonu;
 - 2) kontakt z dorosłymi z bezprawnymi lub wątpliwymi zamiarami;
 - 3) wysyłanie obraźliwych lub w inny sposób nieodpowiednich materiałów;
 - 4) dręczenie i prześladowanie online, cyberprzemoc, cyberstalking (wykorzystywanie Internetu do nękania);
 - 5) grooming (uwodzenie dzieci przez Internet) w celu wykorzystywania seksualnego.
5. Podejrzenia w tym zakresie powinny budzić następujące sytuacje:
 - 1) jeżeli w jakimkolwiek momencie wykorzystanie zdjęcia lub dołączonych do niego informacji wydaje się nieodpowiednie, należy zgłosić krzywdzenie;
 - 2) każdy, kto zachowuje się w sposób, który może być postrzegany jako nieodpowiedni w odniesieniu do filmowania lub fotografowania dzieci lub korzystania z mediów społecznościowych należy to zgłaszać;
 - 3) w stosownych przypadkach, podejrzenia powinny być również zgłaszane na policję.

VIII. ZASADY OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH

1. Dane osobowe małoletniego podlegają ochronie na zasadach określonych w ustawie z dnia 10 maja 2018r. o ochronie danych osobowych oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).
2. Uczestnictwo dzieci w zajęciach w formie treningów, obozów itp. wymaga każdorazowej zgody rodziców, w tym na przetwarzanie ich danych osobowych, oraz danych rodziców.
3. Pracownik ma obowiązek zachowania tajemnicy danych osobowych, które przetwarza oraz zachowania w tajemnicy sposobów zabezpieczenia danych osobowych przed nieuprawnionym dostępem.

4. Dane osobowe dziecka są udostępniane wyłącznie osobom i podmiotom uprawnionym na podstawie odrębnych przepisów.

IX. ZASADY BEZPIECZNYCH RELACJI MIĘDZY DZIEĆMI A PRACOWNIKAMI ORAZ INNYMI DZIECI

9.1. Kodeksy postępowania – zasady ogólne

1. Wprowadza się kodeksy postępowania, które określają oczekiwane zachowania. Kodeks nie jest listą nakazów i zakazów, a wspólnym zestawem uzgodnionych i akceptowalnych zachowań, które pomagają tworzyć i utrzymywać pozytywne, przyjazne i bezpieczne środowisko dla dzieci.
2. Z kodeksem postępowania powinna zapoznać się i podpisać go każda osoba prowadząca aktywność z dziećmi.
3. Akceptując kodeks postępowania pracownik w tym, trener, instruktor oświadcza, że nie ma żadnych powodów do podejrzeń, obaw dotyczących jego angażowania się w aktywność dzieci polegającej na rekreacji ruchowej o specjalności samoobrona.

9.2. Kodeks postępowania dla trenerów, instruktorów i innych osób pracujących z dziećmi

1. Pracując z dziećmi trener, instruktor powinien być dla nich wzorem zarówno na zajęciach jak i poza nimi. Wszystkie osoby pracujące z dziećmi powinny mieć świadomość zasad, wytycznych i dobrych praktyk, których przestrzeganie im w tym pomoże.
2. Kodeks postępowania jest przekazany na adres e-mail trenera, instruktora i innych osób pracujących z dziećmi.
3. Kodeks postępowania dla trenerów, instruktorów i innych osób pracujących z dziećmi określa załącznik nr 4 do Polityki.

9.3. Kodeks postępowania dla opiekunów podczas wyjazdów lub obozów

1. Poza oczekiwanymi zachowaniami wskazanymi w Kodeksie postępowania dla trenerów, instruktor i innych osób pracujących z dziećmi opiekunowie powinni stosować się do specjalnych reguł podczas wyjazdów z zapewnieniem noclegu.
2. Nadrzędną zasadą we wszystkich sytuacjach jest kierowanie się dobrem dziecka, a sposób, w jaki opiekunowie nadzorują dzieci, powinien być dostosowany do ich wieku i dojrzałości.
3. Nadzór, w szczególności podczas wyjazdów, musi być zapewniony przez co najmniej dwóch dorosłych opiekunów. Z jednej strony służy to przestrzeganiu tzw. ustalonych zasad, natomiast z drugiej strony zapewnia również ochronę przełożonym.
4. Kodeks postępowania dla opiekunów podczas wyjazdów lub obozów określa załącznik nr 1 do Polityki.

9.4. Kodeks postępowania dla dzieci i młodzieży

1. Wprowadza się Kodeks postępowania dla dzieci i młodzieży. Kodeks ten ma służyć jako przewodnik codzienny, treningowy lub obozowy.
2. Kodeks postępowania dla dzieci i młodzieży określa załącznik nr 5 do Polityki.

9.5. Zasady korzystania z szatni i łazienek: prywatność, bezpieczeństwo

1. Ogólne zasady korzystania z szatni i łazienek pozwolą zmniejszyć ryzyko niewłaściwego zachowania lub krzywdzenia zarówno dla dziecka, jak i dla dorosłych.

2. Zasady korzystania z szatni i łazienek: prywatność, bezpieczeństwo określa załącznik nr 2 do Polityki

X. ZASADY BEZPIECZNEJ REKRUTACJI PERSONELU

1. Źródło zagrożenia dla bezpieczeństwa dzieci może stanowić środowisko osób pracujących z dziećmi. W celu ograniczenia tego ryzyka, Polityka opisuje ścieżkę rekrutacji osób zajmujących się aktywnością dzieci, w tym trenerów, instruktorów i opiekunów.
2. Celem bezpieczniejszej rekrutacji personelu jest podjęcie działań, które mają na celu zmniejszenie prawdopodobieństwa zatrudnienia niewłaściwej osoby.
3. Polityka wskazuje optymalną ścieżkę rekrutacji osób chcących pracować z dziećmi oraz narzędzia realizacji takiej rekrutacji.
4. Rekomendowana jest rekrutacja kandydatów na stanowiska pracy z dziećmi, która powinna obejmować 3 etapy.
5. Pierwszy etap odnosi się do określenia wymogów stawianych kandydatom do pracy, formy ogłoszenia na stanowisko oraz przeprowadzania rozmowy kwalifikacyjnej. Ogłoszenie powinno zawierać profil kandydata, czyli wymagane od kandydata umiejętności i doświadczenie, pozostające w związku z ochroną i bezpieczeństwem dziecka oraz wskazanie, że organizator i angażuje się w ochronę dzieci. Podczas rozmowy kwalifikacyjnej należy zadać co najmniej jedno pytanie dotyczące ochrony dzieci.
6. Drugi etap polega na weryfikacji osoby przed przyjęciem do pracy zgodnie z odrębnymi przepisami, tj. opiera się na złożeniu stosowanych dokumentów przez kandydata, skontrolowaniu tożsamości kandydata, posiadanych kwalifikacji i przeszłości karnej.
7. Ostatni etap polega na przekazaniu Polityki, właściwego kodeksu postępowania oraz odebrania oświadczenia o znajomość Polityki – załącznik nr 7 do Polityki. Każdy nowy pracownik powinien odbyć szkolenie z bezpieczeństwa i ochrony dzieci w terminie miesiąca od dnia zatrudnienia, w tym w szczególności znać Politykę i procedury z niej wynikające.

XI. PROCEDURY I ZASADY POSTĘPOWANIA W SYTUACJI WYSTĄPIENIA KRZYWDZENIA DZIECKA

11.1. Krzywdzenie

1. Celem podejmowanych działań jest ochrona dzieci przez podejmowanie działań w odpowiedzi na konkretne sygnały dotyczące dziecka lub dzieci, które mogą doznawać krzywdy lub są wykorzystywane.
2. Każdy pracownik, w tym instruktor musi umieć takie zdarzenia rozpoznać, zidentyfikować, zaklasyfikować i w odpowiedni sposób zareagować.
3. Nie należy ignorować sygnałów, które daje dziecko, ale też racjonalnie ocenić sytuację.
4. Reakcja personelu zawsze powinna mieć na uwadze dobro dziecka i jego ochronę również w środowisku pozatreningowym.
5. Niezwłocznie zgłaszać należy nie tylko krzywdzenie które stanowią przestępstwo, ale również zachowania, które mogą stanowić naruszenie Kodeksów postępowania przyjętych w Polityce.

11.2. Rodzaje form krzywdzenia

1. Wyróżnia się następujące rodzaje krzywdzenia na szkodę małoletnich:
 - 1) **przemoc fizyczna** - należy przez to rozumieć celowe fizyczne krzywdzenie dziecka i obejmuje wszelkie zachowania, w których użyta jest siła fizyczna i

ma na celu spowodowanie pewnego stopnia bólu lub dyskomfortu, nawet niewielkiego. Obejmuje ono głównie bicie ręką lub narzędziem, ale może też polegać na przykład na uderzeniu, kopaniu, potrząsaniu, rzucaniu, drapaniu, szczypaniu, gryzieniu, przypaleniu lub łamaniu kości. Skutkiem przemocy fizycznej mogą być złamania, siniaki, rany cięte, poparzenia, obrażenia wewnętrzne.

Przykłady przemocy fizycznej:

a) uderzanie dziecka przez instruktora, trenera ponieważ nie słucha, przeszkadza w treningu;

b) popychanie;

c) zachęcanie dzieci do agresywnej zabawy, treningu bez względu na ryzyko zranienia siebie lub innych osób,

- 2) **przemoc emocjonalna, psychiczna lub werbalna** - przemoc emocjonalna ma miejsce, gdy osoba dorosła nieustannie krytykuje dziecko, grozi mu lub je wyklucza z pewnych aktywności, obniżając jego poczucie wartości. Instruktor czy opiekun na obozach to osoby znaczące w życiu dziecka, będące dla niego autorytetem sportowym i wzorem zachowania. Konstruktywna krytyka nie jest zabroniona. Konstruktywna krytyka jest ważna dla nauki, rozwoju i doskonalenia dzieci. Podobnie, żarty i śmiech pomagają tworzyć więzi między ludźmi i poczucie wspólnoty. Różnica pomiędzy przemocą psychiczną, a krytyką polega na tym, iż w przemocy psychicznej wykorzystywanie emocjonalne idzie za daleko. Krytyka przestaje być motywująca, a żarty nie są śmieszne. Przemoc emocjonalna może ranić i powodować szkody, podobnie jak przemoc fizyczna.

Przykłady przemocy emocjonalnej, psychicznej lub werbalnej

a) krzyczenie na dziecko i używanie języka agresywnego, ironicznego lub poniżającego w szczególności w sytuacjach wykonywania ćwiczeń w sposób nieprawidłowy;

b) naśmiewanie się z dziecka i zachęcanie do tego innych uczestników zajęć;

c) faworyzowanie w grupie, tak że niektóre dzieci czują się wykluczone;

d) karanie nadmiernym wysiłkiem fizycznym.

- 3) **wykorzystywanie seksualne** - wykorzystywanie seksualne to każdy rodzaj kontaktu seksualnego między osobą dorosłą, a małoletnią, tj. młodszą niż 18 lat, a także między znacznie starszym dzieckiem, a młodszym dzieckiem. Niedopuszczalne jest także robienie nieprzyzwoitych zdjęć dzieciom, angażowanie dzieci w oglądanie takich zdjęć lub czynności seksualnych oraz zachęcanie dzieci do zachowywania się w sposób niewłaściwy seksualnie. Komentarze o charakterze seksualnym pod adresem innych osób są również formą wykorzystywania seksualnego. Nawet jeśli osoba poniżej 18 roku życia wyraża zgodę na czynność seksualną, to nadal zachowanie spełnia przesłanki wykorzystywania, z uwagi m.in. na możliwą nierównowagę relacji pomiędzy osobami zaangażowanymi, związaną z różnicą wieku, doświadczenia życiowego, czy też podporządkowaniem wynikającym z pełnionych funkcji. Jakakolwiek czynność seksualna z osobą poniżej 15 roku życia jest zawsze przestępstwem, nawet przy hipotetycznej „zgodzie” dziecka – taka zgoda nie ma mocy prawnej.

Przykłady wykorzystywania seksualnego:

a) fotografowanie nagich lub przebierających się dzieci w szatni;

b) rozpoczęcie relacji seksualnej z małoletnim;

- c) komentowanie tego, jak jest „dobrze rozwinięta” fizycznie dziewczynka trenująca;
- d) wymaganie od dziecka kontaktu fizycznego wykraczającego poza potrzeby zajęć, twierdząc, że służy to dobru uczestnika.
- 4) **zaniedbanie** - ma miejsce, gdy dorośli nie zapewnia wystarczającego wsparcia emocjonalnego lub umyślnie i konsekwentnie nie zwraca uwagi na dziecko. Zaniedbanie występuje również wtedy, gdy nie zapewnia się dziecku realizacji podstawowych potrzeb, np. nie otrzymuje wystarczającej ilości jedzenia, ubrania, opieki medycznej lub nadzoru. Obejmuje ono również brak ochrony dziecka przed narażeniem na niebezpieczeństwo.
- Przykłady zaniedbywania:**
- a) brak wiedzy opiekunów, gdzie znajdują się dzieci podczas obozów lub turniejów wyjazdowych;
- b) niezapewnienie napojów lub niepozwalenie dzieciom na zaspokojenie pragnienia podczas treningu;
- c) w celu dojazdu dzieci na treningi korzystanie z transportu, który nie spełnia wymogów bezpieczeństwa.
- 5) **prześladowanie** - przemoc dziecka wobec innego dziecka często jest nazywana prześladowaniem. Prześladowanie może przybierać różne formy. Obejmuje działania fizyczne, takie jak uderzenie, uszkodzenia lub kradzież mienia, aktywność online - obraźliwe wiadomości, komentarze, posty lub zdjęcia zamieszczone w mediach społecznościowych, akty słowne, takie jak przezywanie. Prześladowanie może być oparte na kryterium płci, pochodzenia etnicznego, seksualności, niepełnosprawności lub poziomie umiejętności sportowych. Prześladowanie może powodować znaczne szkody. Z tego powodu ważne jest, aby tworzyć atmosferę, w której wszyscy wiedzą, że prześladowanie nie jest i nie będzie tolerowane i należy na nie reagować, gdy tylko się rozpocznie;
- 6) **cyberprzemoc** – należy przez to rozumieć niechciane, powtarzające się i celowe, agresywne zachowanie, zazwyczaj wśród rówieśników i może wiązać się z rzeczywistością lub postrzeganą nierównowagą sił. Może obejmować działania takie jak groźby, rozpowszechnianie plotki lub kłamstwa, atakowanie kogoś fizycznie lub werbalnie oraz celowe wykluczanie kogoś.
2. Wyróżnia się następujące okoliczności, w których podczas zajęć, treningów może dojść do naruszeń:
- 1) **kontuzje** - presja wywierana na dziecku może przyczynić się do wystąpienia uszkodzeń lub ich rozległości, gdy wykonuje to, co nie jest rozsądne lub właściwe ze względu na wiek i umiejętności. Także zachęcanie dzieci do trenowania w przypadku kontuzji jest zachowaniem, które nie powinno być akceptowane;
- 2) **nacisk na wykonywanie ćwiczeń ponad siły dziecka** - wywieranie presji w celu osiągnięcia korzystnych wyników za wszelką cenę, może wywoływać szkody zarówno psychiczne, jak i fizyczne. Czasami presja osiągania wyników pochodzi od dorosłych, ale może mieć źródło w ambicjach dziecka lub jego rówieśników. W przypadku dzieci, wydajność nigdy nie powinna odbywać się kosztem radości z rozwoju, nie tylko fizycznego;
- 3) **kontakty fizyczne** - niektóre okoliczności, takie jak przebieganie się w szatniach, kąpiel po treningu zwiększają ryzyko wystąpienia naruszeń. W

takich sytuacjach dorosły nigdy nie powinien zostawać sam z dzieckiem ani nawet sam w obecności innego dziecka, z uwagi na bezpieczeństwo dzieci, ale także własne, gdyż dzieciom zdarza się konfabulować lub źle ocenić sytuację.

3. W przypadku obozów lub innych aktywności z dala od domu z zapewnieniem noclegu:
 - 1) należy zapewnić odpowiedni nadzór nad małoletnimi; przy pracy z dziećmi zawsze powinny być obecne co najmniej dwie osoby dorosłe, aby uniknąć zaginięcia lub pozostawienia dzieci w niebezpiecznych sytuacjach.
 - 2) innym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę, czy środki transportu są bezpieczne, a miejsce noclegu położone w bezpiecznej okolicy.

11.3. Rozpoznawanie krzywdzenia

1. Nie należy bagatelizować znaków, które wysyła dziecko, na przykład, gdy dziecko:
 - 1) ma niewyjaśnione obrażenia fizyczne, w tym siniaki i rany, takie jak oparzenia papierosem, blizny po samookaleczeniu lub ból podczas chodzenia;
 - 2) cierpi na niewyjaśnione i często powracające choroby np. zaburzenia żołądkowe, trudności z jedzeniem;
 - 3) nagle zmienia zachowanie lub nastrój, np. staje się agresywne, wycofane lub nieśmiałe;
 - 4) unika pewnych sytuacji lub osób;
 - 5) staje się bardzo skryte np. przestaje dzielić się tym, co dzieje się w jego życiu lub nagle milknie, kiedy pojawiają się dorośli;
 - 6) stale mówi o sobie źle, np. że jest bezwartościowe lub bezużyteczne;
 - 7) wydaje się być odizolowane lub nie integruje się z innymi w zespole;
 - 8) mówi, że ono lub jego koledzy z grupy są wykorzystywani lub krzywdzeni.
3. Nie należy bagatelizować znaków w zachowaniu dorosłych, np. instruktora, trenera lub opiekuna na obozach, które to zachowania zostaną zaobserwowane lub zasłyszane. Zwróćmy szczególną uwagę, gdy instruktor, trener lub opiekun:
 - 1) wyróżnia jedno lub więcej dzieci, zarówno faworyzując, jak i karząc;
 - 2) dąży do osiągnięcia wyniku, nie zważając na to, czy dziecko jest szczęśliwe i ma dobre samopoczucie;
 - 3) wyraża się negatywnie i krytycznie wobec dziecka;
 - 4) używa nieodpowiedniego języka, np. omawia wygląd fizyczny dziecka w sposób seksualny;
 - 5) używa wulgaryzmów w obecności dzieci;
 - 6) nie troszczy się o dzieci, co robią lub gdzie przebywają;
 - 7) nie postępuje zgodnie z wytycznymi i kodeksami postępowania, m.in. Kodeksem dla instruktorów i innych osób pracujących z dziećmi.
4. Podstawy podejrzenia krzywdzenia mogą istnieć gdy:
 - 1) otrzymamy relację od osoby, która widziała wykorzystywane dziecko.
 - 2) zaobserwujemy lub otrzymamy dowody, takie jak niewyjaśnione obrażenia fizyczne lub zachowanie, które może być konsekwencją krzywdzenia, np. dziecko jest wycofane i bardzo spokojne, kiedy zazwyczaj takie nie jest.
 - 3) dziecko wskaże (lub ujawni), że było maltretowane. Pamiętajmy, że dzieci rzadko mówią o tym, że są maltretowane i często nie wiedzą, co zrobić lub gdzie udać się po pomoc. Dzieciom bardzo trudno jest mówić o możliwym krzywdzeniu, dlatego należy być czujnym w wychwytywaniu oznak.

5. Możliwość znęcania się nad dzieckiem powinna być rozważona, jeśli wydaje się, że dziecko doznało podejrzanego urazu, którego nie można wytłumaczyć. Należy to również rozważyć, jeśli dziecko wydaje się być strapione bez wyraźnego powodu lub wykazuje uporczywe problemy behawioralne, których nie miało wcześniej. Możliwość wykorzystania dziecka powinna również być brana pod uwagę, jeśli dziecko wykazuje niezwykle lub lękowe reakcje na pewne osoby, takie jak instruktor albo jego rodzice czy opiekunowie.
6. Oznaki wykorzystywania mogą być fizyczne, behawioralne lub rozwojowe. Poniżej znajduje się lista niektórych wskaźników znęcania się, ale nie jest ona wyczerpująca

Krzywdzenie fizyczne	
Wskaźniki fizyczne <ul style="list-style-type: none"> • Zadrapania • Ślady ugryzień lub siniaki • Oparzenia, np. papierosowe • Nielezione urazy 	Wskaźniki behawioralne <ul style="list-style-type: none"> • Tendencje do samookaleczania • Ciągłe próby ucieczki • Agresja lub wycofanie • Strach przed powrotem do domu • Nieuzasadniony strach przed dorosłymi
Krzywdzenie emocjonalne	
Wskaźniki fizyczne <ul style="list-style-type: none"> • Nagłe zaburzenia mowy • Moczenie i brudzenie łóżka • Oznaki samookaleczenia • Słabe relacje z rówieśnikami 	Wskaźniki behawioralne <ul style="list-style-type: none"> • Zachowanie wymagające uwagi • Kołysanie, ssanie kciuka • Strach przed zmianami • Chroniczna ucieczka
Zaniedbywanie	
Wskaźniki fizyczne <ul style="list-style-type: none"> • Ciągły głód • Narażenie na niebezpieczeństwo, brak nadzoru • Nieodpowiednie/niewłaściwe ubranie • Niedostateczna higiena • Nielezione choroby 	Wskaźniki behawioralne <ul style="list-style-type: none"> • Zmęczenie, bezradność • Słabe relacje z rówieśnikami • Niskie poczucie własnej wartości • Kompulsywne kradzieże, żebranie
Krzywdzenie seksualne	
Wskaźniki fizyczne <ul style="list-style-type: none"> • Dziecko może skarżyć się na bolesność, ból lub krwawienie w swoich "częściach intymnych" • Składanie propozycji seksualnych dorosłym lub innym dzieciom • Ból przy oddawaniu moczu • Trudności w chodzeniu lub siedzeniu • Anoreksja/bulimia • Nadużywanie substancji/narkotyków 	Wskaźniki behawioralne <ul style="list-style-type: none"> • Depresja • Nieodpowiedni język i/lub wiedza seksualna • nieadekwatna do wieku • Składanie propozycji seksualnych dorosłym lub innym dzieciom • Niska samoocena • Strach przed ciemnością • Niechęć do zbliżania się do kogokolwiek

7. Obowiązkiem personelu nie jest decydowanie o tym, czy doszło do złej praktyki (sytuacje, kiedy potrzeby dzieci nie są traktowane priorytetowo, co powoduje, że ich dobro i bezpieczeństwo jest zagrożone) lub krzywdzenia, ale obowiązkiem jest zgłaszanie wszelkich podejrzeń do Koordynatora lub do odpowiednich organów.
8. Informacje ujawniane przez dzieci należy zawsze traktować poważnie. Należy natychmiast skontaktować się z odpowiednimi instytucjami (policja, pogotowie), jeśli dziecko jest w bezpośrednim niebezpieczeństwie.
9. Jeśli dziecko sugeruje, że chce powiedzieć „sekrety” lub ujawnić informacje, które sugerują, że jest zagrożone lub było wykorzystywane, ważne jest, aby:
 - 1) zachować spokój i nie okazywać szoku lub niedowierzania;
 - 2) uważnie słuchać, co mówi, oraz zaoferować pocieszające wypowiedzi, zwłaszcza gdy dziecko ujawnia krzywdzenie seksualne, na przykład: "Przykro mi, że to się stało", "To nie twoja wina".
 - 3) nie zadawać szczegółowych, dociekliwych lub prowadzących pytań;
 - 4) powiedzieć dziecku, że potraktuje się to, co zostało powiedziane poważnie;
 - 5) wyjaśnić, co zamierzasz zrobić (w zależności od wieku dziecka może to być pytanie o rodzaj pomocy i z czym zaangażowaniem dziecko czułoby się komfortowo);
 - 6) powiedzieć dziecku, że nie można utrzymać tego w tajemnicy, ale informacje będą przekazane dalej tylko po to, aby zapewnić mu bezpieczeństwo;
 - 7) nie zadawaj pytań, z wyjątkiem pytań o wyjaśnienia;
 - 8) nie składaj obietnic dotyczących poufności, których nie możesz dotrzymać;
 - 9) nie zakładaj, że ktoś inny podejmie niezbędne działania;
 - 10) nie lekceważ, nie wykazuj skrajnych reakcji, np. złość, szok, przerażenie itp.;
 - 11) nie wyciągaj pochopnych wniosków, nie spekuluj, nie oskarżaj kogokolwiek;
 - 12) nie wydawaj osądów na temat domniemanego sprawcy;
 - 13) nie próbuj badać ujawnionej sytuacji we własnym zakresie.
10. Przypadki **złej praktyki** mogą mieć miejsce, kiedy potrzeby dzieci nie są traktowane priorytetowo, co powoduje, że ich dobro i bezpieczeństwo jest zagrożone. Przykłady niewłaściwych praktyk obejmują:
 - 1) podejmowanie niewystarczającej dbałości o unikanie urazów (np. poprzez nadmierny lub nieodpowiedni trening w stosunku do wieku, dojrzałości, doświadczenia i umiejętności zawodników);
 - 2) niezgłaszanie zachowań, które mogą narażać na szwank dobro dziecka i pozwalanie na niezgłaszanie niepokojących praktyk;
 - 3) ciągłe okazywanie przychylności lub ignorowanie niektórych dzieci;
 - 4) używanie agresywnego, wulgarnego języka i zakazanych substancji w obecności dzieci;
 - 5) wielokrotne ignorowanie wytycznych dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa lub niepodejmowanie regularnych ocen ryzyka, co może narażać dzieci na ryzyko narażenia (np. niezapewnienie, że sprzęt, transport lub obiekty są odpowiednie do celu, bezpieczne w użyciu i dostępne);
 - 6) brak kwestionowania i zgłaszania złych praktyk może prowadzić do powstania środowiska, w którym może dojść do krzywdzenia.
11. Pewne zachowania powinny zwrócić uwagę i stanowić podstawę do podjęcia działań w celu poprawy bezpieczeństwa, ochrony, ewentualnie do zgłoszenia naruszeń. Przykładowe czynniki ryzyka krzywdzenia w czasie zajęć, treningów, obozów:

- 1) potencjalne sytuacje ryzyka: szatnie, prysznic, jazda samochodem, nocowanie, wyjazdy;
- 2) tolerancja dla znęcania się, w tym wśród rówieśników;
- 3) wysoka tolerancja dla przemocy fizycznej i urazów;
- 4) dominacja i nierówne relacje władzy, na przykład między instruktorami, trenerami a małoletnimi;
- 5) nieodpowiednie relacje dorosły-dziecko i nadużywanie pozycji zaufania;
- 6) dyskryminacja i nierówność płci;
- 7) dbanie o reputację i unikanie skandali, prowadzące do przemilczania incydentów lub niezgłaszania ich, co czasem prowadzi do kontynuacji krzywdzenia.

XII. PLAN WSPARCIA MAŁOLETNIEGO PO UJAWNIENIU KRZYWDZENIA

1. Jest to proces wymagający szczególnej uwagi i wrażliwości, a jego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrostanu dziecka.
2. Najważniejsze elementy, które należy wziąć pod uwagę:
 - 1) **szybka i wrażliwa reakcja**: po ujawnieniu krzywdzenia, konieczna jest natychmiastowa i empatyczna reakcja, ważne jest, aby dziecko poczuło się bezpiecznie i wiedziało, że jest słuchane i brane poważnie;
 - 2) **ocena sytuacji**: przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji, w tym okoliczności krzywdzenia, potrzeb dziecka i dostępnych zasobów wsparcia, niezależnie od procedury zgłoszenia krzywdzenia do uprawnionych organów i wyjaśnienia sytuacji wewnątrz organizacji;
 - 3) **zaangażowanie specjalistów**: w procesie wsparcia powinny uczestniczyć w zależności od potrzeb różne osoby, np. psycholodzy, a w razie potrzeby także lekarze;
 - 4) **tworzenie indywidualnego planu wsparcia**: opracowanie planu wsparcia dostosowanego do indywidualnych potrzeb małoletniego, z uwzględnieniem jego wieku, doświadczeń, sytuacji rodzinnej i stanu zdrowia;
 - 5) **zapewnienie bezpieczeństwa**: priorytetem jest zapewnienie bezpiecznego środowiska dla małoletniego w ramach ośrodka;
 - 6) **wsparcie psychologiczne i emocjonalne**: zapewnienie dostępu przez wskazanie instytucji z oferty której można skorzystać do wsparcia emocjonalnego, aby pomóc dziecku uporać się z traumą i jej skutkami (np. Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej);
 - 7) **zaangażowanie rodziny**: włączenie do planu wsparcia rodziny dziecka, o ile jest to możliwe i bezpieczne, rodzina może potrzebować wsparcia w zrozumieniu sytuacji i w odpowiednim reagowaniu na potrzeby dziecka;
 - 8) **edukacja i informacja**: edukowanie małoletniego i jego rodziców na temat praw dziecka, dostępnych ścieżek wsparcia, a także sposobów radzenia sobie ze skutkami krzywdzenia;
 - 9) **monitorowanie i ocena planu wsparcia**: regularna ocena postępów w realizacji planu wsparcia, z możliwością jego dostosowania w miarę zmiany potrzeb i okoliczności;
 - 10) **prywatność i poufność**: ochrona prywatności małoletniego i zapewnienie poufności wszystkich informacji związanych z sytuacją.
2. Każdy przypadek krzywdzenia jest unikalny, a plan wsparcia musi być dostosowany do indywidualnej sytuacji dziecka. Ważne jest, aby w całym procesie priorytetem były dobrostan i potrzeby małoletniego.

XIII. OBOWIĄZEK POWIADOMIENIA O PRZEMOCY STOSOWANEJ WOBEC DZIECKA

1. Kodeks postępowania karnego w art. 304 § 1 określa, że każdy kto dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub policję. Mimo, że za niezgłoszenie podejrzenia popełnienia przestępstwa nie grozi żadna kara, za wyjątkiem wyraźnie prawem przewidzianych szczególnych sytuacji, jest to moralny obowiązek każdego praworządnego człowieka.
2. Kodeks karny w art. 240 § 1 wskazuje, że kto, mając wiarygodną wiadomość o karalnym przygotowaniu albo usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego określonego w art. 118, art. 118a, art. 120-124, art. 127, art. 128, art. 130, art. 134, art. 140, art. 148, art. 148a, art. 156, art. 163, art. 166, art. 189, art. 197 § 3-5, art. 198, art. 200, art. 252 lub przestępstwa o charakterze terrorystycznym, nie zawiadamia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
3. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej w art. 12 ust. 1 określa, że osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych lub zawodowych powzięły podejrzenie o popełnieniu ściganego z urzędu przestępstwa z użyciem przemocy domowej, niezwłocznie zawiadamiają o tym policję lub prokuratora. Natomiast zgodnie z ust. 2, osoby będące świadkami przemocy domowej powinny zawiadomić o tym policję, prokuratora lub inny podmiot działający na rzecz przeciwdziałania przemocy domowej.
4. Kodeks postępowania cywilnego art. 572 § 1 określa że każdy, komu znane jest zdarzenie uzasadniające wszczęcie postępowania z urzędu, obowiązany jest zawiadomić o nim sąd opiekuńczy, a § 3 że na wniosek osoby lub instytucji sąd opiekuńczy informuje o wszczęciu postępowania z urzędu lub braku podstaw do jego wszczęcia z urzędu.
5. Przyjęte przez Radę Ministrów na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, rozporządzenie z dnia 6 września 2023 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” określa sposób postępowania wobec przemocy domowej, w tym przemocy wobec dzieci.

XIV. OSOBY I PODMIOTOWE KONTAKTOWE WS. KRZYWDZENIA

1. Koordynator Maciej Demich – tel.: 500 272943,
e-mail: maciekdemich@gmail.com
2. Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka - telefon: 0 800 12 12 12 (numer bezpłatny).
3. Telefon zaufania dla dzieci i młodzieży prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę - telefon: 116 111 – numer bezpłatny.
4. Telefon dla rodziców, nauczycieli i innych profesjonalistów pracujących z dziećmi oferujących poradnictwo prawne i psychologiczne w zakresie interwencji w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka, a także pomocy psychologicznej dziecku przeżywającym trudności prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę 800 100 100 (numer bezpłatny).
5. Komitet Ochrony Praw Dziecka – telefon: 22 626 94 19
6. Najbliższy ośrodek pomocy społecznej: Ząbki ul. Powstańców 2 c
7. Policja – telefon: 997

8. Numer alarmowy: 112

XV. PROCEDURY INTERWENCYJNE

15.1. Procedury interwencji – zasady ogólne

1. W przypadku powzięcia podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone lub zgłoszenia takiej okoliczności przez dziecko, rodzica lub inną osobę trzecią każdy **pracownik**, w tym **instruktor, trener** ma obowiązek poinformować o tym **Koordynatora**. Informacja może mieć formę pisemną lub elektroniczną. Informacja w formie pisemnej lub wydruk wiadomości należy złożyć do indywidualnej teczki spraw małoletnich w stosunku do których zostały podjęte działania wynikające z Polityki., którą prowadzi Koordynator.
2. Interwencja prowadzona jest przez Koordynatora.
3. Jeżeli zgłoszono krzywdzenie ze strony **Koordynatora** wówczas interwencja prowadzona jest przez inną osobę wskazaną przez organizację.
4. Do udziału w interwencji można zaprosić specjalistów, w szczególności psychologów i pedagogów, celem skorzystania z ich pomocy przy rozmowie z dzieckiem, o ile ich obecność będzie służyła ochronie najlepszego interesu dziecka.
5. **Koordynator** informuje rodziców o obowiązku zgłoszenia podejrzenia krzywdzenia dziecka do odpowiedniej instytucji (prokuratura/policja, sąd opiekuńczy, ośrodek pomocy społecznej).
6. Jeżeli będzie taka konieczność Koordynator składa zawiadomienie o podejrzeniu krzywdzenia dziecka do instytucji wskazanych w punkcie poprzedzającym - zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa do prokuratury/policji, wniosek o wgląd w sytuację dziecka do ośrodka pomocy społecznej, wniosek o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego. Kluczowa jest treść pisma, a nie jego tytuł bądź forma.
7. Z przebiegu każdej interwencji **Koordynator** sporządza Kartę interwencji, której wzór stanowi załącznik nr 6 do Polityki.
8. Wszyscy pracownicy podmiotu, którzy powzięli informację o krzywdzeniu dziecka lub informacje z tym związane, są zobowiązani do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.
9. W przypadku gdy podejrzenie zagrożenia bezpieczeństwa dziecka zgłosili rodzice dziecka, a podejrzenie to nie zostało potwierdzone, należy o tym fakcie poinformować rodziców dziecka na piśmie.
10. W przypadku podejrzenia, że życie dziecka jest zagrożone lub grozi mu ciężki uszczerbek na zdrowiu należy niezwłocznie poinformować odpowiednie służby (policja, pogotowie ratunkowe), dzwoniąc pod numer 112 lub 999 (pogotowie). Poinformowania służb dokonuje osoba, która pierwsza powzięła informację o zagrożeniu i następnie informuję o tym fakcie **Koordynatora**.

15.2. Krzywdzenie ze strony pracownika (instruktora, trenera, opiekuna obozowego, itd.)

1. W przypadku gdy zgłoszono krzywdzenie dziecka przez **pracownika** organizacji (w szczególności instruktora, trenera, opiekuna na obozie), osoba ta zostaje natychmiast odsunięta od wszelkich form kontaktu z dziećmi (nie tylko dzieckiem pokrzywdzonym) do czasu wyjaśnienia sprawy.

2. Koordynator przeprowadza rozmowę z dzieckiem i innymi osobami mającymi lub mogącymi mieć wiedzę o zdarzeniu i o sytuacji osobistej (rodzinnej, zdrowotnej) dziecka. Koordynator stara się ustalić przebieg zdarzenia, ale także wpływ zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka. Ustalenia są spisywane w Karcie interwencji (załącznik nr 6 do Polityki).
3. Koordynator organizuje spotkanie/a z opiekunami dziecka, którym przekazuje informacje o zdarzeniu oraz o potrzebie/możliwości skorzystania ze specjalistycznego wsparcia, w tym u innych organizacji lub organów.
4. W przypadku, gdy wobec dziecka popełniono przestępstwo Koordynator składa zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa we właściwej miejscowo jednostce policji lub prokuratury.
5. W przypadku, gdy pracownik dopuścił się wobec dziecka innej formy krzywdzenia niż popełnienie przestępstwa na jego szkodę, Koordynator powinien zbadać wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności wysłuchać pracownika podejrzanego o krzywdzenie, dziecko oraz innych świadków zdarzenia.
6. W sytuacji gdy naruszenie dobra dziecka jest znaczne, w szczególności gdy doszło do dyskryminacji lub naruszenia godności dziecka, należy rozważyć rozwiązanie stosunku prawnego z osobą, która dopuściła się krzywdzenia, lub zarekomendować takie rozwiązanie zwierzchnikom tej osoby. Jeżeli osoba, która dopuściła się krzywdzenia, nie jest bezpośrednio zatrudniona przez ośrodek, lecz przez podmiot trzeci, wówczas należy zarekomendować zakaz dopuszczania tej osoby do zajęć/treningów organizowanych w organizacji a w razie potrzeby rozwiązać umowę z instytucją współpracującą.

15.3. Krzywdzenie rówieśnicze

1. W przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka przez inne dziecko przebywające w organizacji lub miejscach odbywania się treningów, zajęć, obozów należy przeprowadzić rozmowę z dzieckiem podejrzanym o krzywdzeniu oraz jego rodzicami, a także oddzielnie z dzieckiem poddawany krzywdzeniu i jego rodzicami. Ponadto należy porozmawiać z innymi osobami mającymi wiedzę o zdarzeniu. W trakcie rozmów należy dążyć do ustalenia przebiegu zdarzenia, a także wpływu zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka krzywdzonego. Ustalenia są spisywane w Karcie interwencji (załącznik nr 6 do Polityki). Dla dziecka krzywdzącego oraz krzywdzonego sporządza się oddzielne Karty interwencji.
2. Wspólnie z rodzicami dziecka krzywdzącego należy opracować plan naprawczy celem zmiany niepożądanych zachowań.
3. Z rodzicami dziecka poddawanego krzywdzeniu należy opracować plan zapewnienia mu bezpieczeństwa, włączając w ten plan sposoby odizolowania go od źródeł zagrożenia.
4. W trakcie rozmów należy upewnić się, że dziecko podejrzanego o krzywdzenie innego dziecka samo nie jest krzywdzone przez rodziców, innych dorosłych bądź inne dzieci. W przypadku potwierdzenia takiej okoliczności należy podjąć interwencję także w stosunku do tego dziecka.
5. Jeżeli osobą podejrzaną o krzywdzenie jest dziecko w wieku od 13 do 17 lat, a jego zachowanie stanowi czyn karalny, należy ponadto poinformować właściwy miejscowo sąd opiekuńczy lub policję poprzez pisemne zawiadomienie. Za złożenie zawiadomień odpowiedzialny jest **Koordynator**.

6. Jeżeli osobą podejrzewaną o krzywdzenie jest dziecko powyżej lat 17, a jego zachowanie stanowi przestępstwo, wówczas należy poinformować właściwą miejscowo jednostkę policji lub prokuratury poprzez pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Za złożenie zawiadomień odpowiedzialny jest **Koordynator**.

15.4. Krzywdzenie ze strony rodziców bądź przez inne osoby trzecie

1. W przypadku gdy zgłoszono krzywdzenie dziecka ze strony **rodziców** bądź przez osobę trzecią (obcą, bądź spokrewnioną), Koordynator przeprowadza rozmowę z dzieckiem i innymi osobami mającymi lub mogącymi mieć wiedzę o zdarzeniu i o sytuacji osobistej (rodzinnej, zdrowotnej) dziecka. Koordynator stara się ustalić przebieg zdarzenia, ale także wpływ zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka. Ustalenia są spisywane w Karcie interwencji (załącznik nr 6 do Polityki).
2. Koordynator organizuje spotkanie/a z opiekunami dziecka, którym przekazuje informacje o zdarzeniu oraz o potrzebie/możliwości skorzystania ze specjalistycznego wsparcia, w tym u innych organizacji lub służb.
3. W przypadku, gdy wobec dziecka popełniono przestępstwo Koordynator sporządza zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa i przekazuje je do właściwej miejscowo policji lub prokuratury.
4. W przypadku, gdy z przeprowadzonych ustaleń wynika, że opiekun dziecka zaniedbuje jego potrzeby psychofizyczne lub rodzina jest niewydolna wychowawczo (np. dziecko chodzi w nieadekwatnych do pogody ubraniach, opuszcza miejsce zamieszkania bez nadzoru osoby dorosłej), rodzina stosuje przemoc wobec dziecka (rodzic/inny domownik krzyczy na dziecko, stosuje klapsy lub podobne rodzajowo kary fizyczne), należy poinformować właściwy sąd opiekuńczy, jak i ośrodek pomocy społecznej o potrzebie pomocy rodzinie, gdy niespełnianie potrzeb wynika z sytuacji ubóstwa, bądź - w przypadku przemocy i zaniedbania – o konieczności wszczęcia procedury Niebieskiej Karty. Dalszy tok postępowania leży w kompetencji instytucji, o których mowa w punktach poprzedzających.

XVI. SPOSÓB DOKUMENTOWANIA I ZASADY PRZECHOWYWANIA UJAWNIONYCH LUB ZGŁOSZONYCH INCYDENTÓW LUB ZDARZEŃ

Zasady i metody, które należy stosować przy dokumentowaniu i przechowywaniu informacji o ujawnionych lub zgłoszonych incydentach lub zdarzeniach zagrażających dobru małoletniego:

- 1) **dokładne i natychmiastowe dokumentowanie:** wszystkie incydenty powinny być dokumentowane natychmiast po ich ujawnieniu lub zgłoszeniu w Karcie interwencji. Dokumentacja powinna zawierać: dokładny opis zdarzenia, w tym data, czas, miejsce, osoby zaangażowane i świadkowie, opis reakcji podjętej w odpowiedzi na incydent oraz wszelkich podjętych działań naprawczych, wszelkie informacje przekazane organom zewnętrznym (np. policji). Koordynator prowadzi indywidualne teczki spraw małoletnich w stosunku do których zostały podjęte działania wynikające z Polityki.

- 2) **poufność:** informacje dotyczące incydentów muszą być przechowywane w sposób poufny, z dostępem ograniczonym do osób upoważnionych.
- 3) **zabezpieczenie danych:** dane powinny być przechowywane w bezpieczny sposób, aby zapobiec nieautoryzowanemu dostępowi, zniszczeniu lub utracie. To może obejmować: używanie zabezpieczonych systemów elektronicznych z odpowiednimi hasłami i szyfrowaniem, przechowywanie kopii papierowych w zamkniętych szafach lub w innych bezpiecznych miejscach.
- 4) **zgodność z przepisami o ochronie danych osobowych:** przechowywanie danych osobowych będzie się odbywało zgodnie z obowiązującymi przepisami o ochronie danych, oraz wewnętrznymi regulacjami.
- 5) **okres przechowywania:** wszystkie dokumenty dotyczące zgłoszeń, w tym informacje, zapisy postępowań, ustaleń i działań naprawczych oraz wszelkie dokumenty papierowe, oraz dokumentacja prowadzona w sposób elektroniczny, w tym w szczególności informacje zawierające dane osobowe potwierdzające przeprowadzone postępowanie w sprawie będą przechowywane w zabezpieczonym archiwum organizatora do momentu realizacji celu dla którego zostały zebrane, przy czym maksymalny okres nie może przekroczyć **5 lat**, chyba, że przepisy prawa w tym związane z prowadzonymi postępowaniami wymagają dłuższego okresu przechowywania.
- 6) **procedury postępowania i dostępu do dokumentacji:** dokumentacja dotycząca zgłoszeń może być udostępniana kierownictwu ośrodka lub innym osobom uprawnionym do przeprowadzania wewnętrznych postępowań wyjaśniających. Dokumentacja może zostać również udostępniana uprawnionym organom zewnętrznym np. Policja, Prokuratura, Sądy w sytuacji prowadzenia odpowiednich postępowań.
- 7) **szkolenie personelu:** pracownicy są odpowiednio przeszkoleni w zakresie dokumentowania i przechowywania informacji o incydentach, aby zapewnić, że procedury te są właściwie stosowane.

XVII. SZKOLENIE I EDUKOWANIE PERSONLEU

1. W celu wprowadzenia reguł określonych w Polityce w życie, informuje się o działaniach mających za zadanie ochronę dzieci. Obejmuje to szkolenia i przekazywanie informacji, aby wszyscy zaangażowani znali środki ochronne i zasady aktywności z dziećmi oraz ich znaczenie.
2. Zarówno przed objęciem funkcji instruktora, trenera lub opiekuna na obozach, jak i w czasie ich pełnienia, osoby te powinny uczestniczyć w szkoleniach podnoszących ich kwalifikacje nie tylko w zakresie pracy merytorycznej i wiedzy tzw. około treningowej, ale także z obszaru bezpieczeństwa i ochrony dzieci.
3. Komunikacja i podnoszenie świadomości są ważne zarówno dla osób, które pracują jako instruktorzy, trenerzy ale także dla dzieci i ich rodziców. Dzieci i rodzice muszą być świadomi znaczenia działań podejmowanych przez podmiot, aby mieć pewność, że kwestia jest traktowana poważnie. Dzieci i rodzice muszą również wiedzieć, kiedy i gdzie zgłaszać swoje obawy, podejrzania.
4. Na pierwszych zajęciach z daną grupą dzieci zawsze prowadzone jest wstępne szkolenie w zakresie Polityki w ośrodku,

5. Dla pracowników, w tym przede wszystkim instruktorów, organizowane są w miarę ustalonych potrzeb szkolenia, w tym z zakresu bezpieczeństwa dzieci.

XVIII. UDOSTĘPNIANIE POLITYKI OCHRONY DZIECI

1. Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki zapewnia dedykowaną zakładkę na stronie internetowej <https://zabkovia1927.pl> , gdzie zamieszczony jest dokument Polityki (w tym jego wersja skrócona dla małoletnich), jego aktualizacje i wszelkie materiały z możliwością ich pobrania.
2. Udostępnianie Polityki rodzicom oraz małoletnim jest kluczowym elementem w celu zaznajomienia się z nią i jej stosowania. Oto zasady i sposób, w jaki to się odbywa:
 - 1) Polityka jest wywieszona w salach należących do podmiotu, na tablicach ogłoszeń, szatniach, pomieszczeniach wspólnych¹;
 - 2) rodzice są informowani o Polityce przy podpisywaniu dokumentów związanych ze zgłoszeniem dziecka na zajęcia lub poprzez komunikację elektroniczną,
 - 3) małoletni są informowani o Polityce i jej znaczeniu dla nich na pierwszych zajęciach z daną grupą przez instruktorów, trenerów lub w trakcie obozu przez opiekunów (wychowawców, kierownika),
 - 4) włączanie informacji o Polityce do materiałów powitalnych dla nowych członków, przekazywanych rodzicom małoletnich podczas zapisywania się na zajęcia.
3. Dla dzieci zostaje udostępniona skrócona wersja Polityki będąca odrębnym dokumentem zawierająca istotne informacje dla małoletnich.
4. Podczas zapisywania dziecka rodzice są proszeni o zapoznanie się z Polityką i potwierdzenie jej zrozumienia i akceptacji przez podpisanie stosownego oświadczenia określonego w załączniku nr 7 do Polityki.
5. Miejski Klub Sportowy ZĄBKOVIA Ząbki regularnie przypomina o Polityce i jej aktualizacjach. Będzie się to odbywało, w szczególności za pośrednictwem strony internetowej i kanałów informacyjnych przyjętych dla komunikacji z rodzicami małoletnich.

XIX. MONITORING I OCENA POLITYKI

1. Nie rzadziej niż raz na 2 lata podmiot analizuje i ocenia wdrożone STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNIICH.
2. Polityka zawiera zestaw rekomendowanych narzędzi służących analizie wdrożonych procedur, zasad:
 - 1) ankieta dla pracowników dotycząca stosowania standardów ochrony małoletnich – załącznik nr 8 do Polityki;
 - 2) raport z monitoringu stosowania standardów ochrony małoletnich – załącznik nr 9 do Polityki.
3. Raport z monitoringu stosowania standardów ochrony małoletnich należy użyć do oceny standardów w celu zapewnienia ich dostosowania do aktualnych potrzeb oraz zgodności z obowiązującymi przepisami.

¹ Dostosować jeżeli dany podmiot posiada siedzibę, swoje lokalizacje treningów.

4. W celu mierzenia poziomu efektywności wprowadzanych regulacji w Polityce Koordynator na bieżąco prowadzi regularne wewnętrzne monitorowanie stosowanych kodeksów, zasad i procedur.
5. Podczas wewnętrznego monitorowania, należy dokonać też przeglądu dokumentacji, np. Kart interwencji. Wynik takiego monitoringu pomoże w zdiagnozowaniu obszarów wymagających poprawy lub dalszego rozwoju.
6. Koordynator powinien podzielić się doświadczeniem i przekazać zdobytą wiedzę kadrze instruktorskiej, trenerskiej pracującej z dziećmi.

XX. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. POLITYKA wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.